

РЕШЕНИЕ

№ 383

гр. ХАСКОВО, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, II-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДЕЛЯНА СТ. ПЕЙКОВА

Членове: ЖУЛИЕТА КР. СЕРАФИМОВА-
ДИМИТРОВА
ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ

при участието на секретаря Ж.М. Д.
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ Г. Г. Въззивно гражданско дело №
20225600500603 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XX, чл.258 и сл. от ГПК.

Обжалваното решение

С решение №445/15.VII.2022 г. постановено по гр.дело №1285/2021 г. състав на Районен съд-Хасково осъжда О. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: гр.***, съдебен адрес: гр.Хасково, ул."Враня" № 2, адв. М. Р. от АК - Хасково, на основание чл.79 ал.1 и чл.86 ал.1 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, да заплати на „М." ЕООД, ЕИК 836150376, седалище и адрес на управление: гр.***, съдебен адрес: гр.Хасково, бул."България" № 142, вх.А, ет.1, адвокат М. Г. от АК - Хасково, сума в размер на 22 236,24 лева - главница, представляваща стойността на разходите, направени по предварителен договор за проектиране и бъдещо учредяване на право на строеж от 14.06.2013г., сключен между страните и сума в размер на 1 649,32 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 27.08.2020г. до 21.05.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска - 21.05.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

С решението се осъжда О. Г. Г., ЕГН *****, с

адрес: гр.***, съдебен адрес: гр.Хасково, ул."Враня" № 2, адв. М. Р. от АК - Хасково, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати на „М.“ ЕООД, ЕИК 836150376, седалище и адрес на управление: гр.***, съдебен адрес: гр.Хасково, бул."България" № 142, вх.А, ет.1, адвокат М. Г. от АК - Хасково, сумата от 3355.42 лева, представляваща направени разноски по делото.

Обстоятелства по въззива

Недоволен от съдебния акт е останал О. Г. Г. поради което атакува съделното решение на първата съдебна инстанция като недопустимо и неправилно, постановено в противоречие със закона, поради което иска отмяната му и отхвърляне на предявените осъдителни иски.

Решението било недопустимо, като постановено по искова молба, която е нередовна. Не било изпълнено изискването на чл.127 ал.IV от ГПК и ищецът нямало посочена банкова сметка или друг начин на плащане. Този порок бил част от служебната преценка на съда, който обаче не е осъществил правомощията си в тази насока, поради което и следвало обезсилване на обжалваното решение.

Евентуално въззивникът излага и доводи относно неправилността на това решение.

Между страните по делото нямало спор относно, че разрешението за строеж влязло в сила на 11.X.2019 г., че не били сключени договор за строителство, окончателен договор за учредяване право на строеж съобразно раздел „Б“ на предварителния договор между страните. Тези обстоятелства били възприети и от съда.

Неправилен обаче бил изводът на същия, че след като в рамките на 20 дневния срок след влизане в сила на разрешението за строеж не се осъществили договор за строителство и окончателен договор за учредяване право на строеж съобразно раздел „Б“ на предварителния договор между страните, то същите били резултат на виновно поведение на жалбоподателят, поради което същият дължал направените разноски от дружеството в тази насока. Виновното поведение на Г. се изразявало във несъгласие със съдържанието на предложените му от дружеството и двама нотариуси варианти на тези сделки.

Първата инстанция в разрез с доказателствата и закона приела, че за да се породи правото по иска в полза на дружеството било достатъчно, че същото е изпълнило задълженията си във връзка с проектирането и издаването на разрешителното за строеж и че в правнорелевантния срок до 31.X.2019 г. не са сключени посочените по-горе договори.

В тази насока относно вината на Г. за не били събрани никакви доказателства.

РС-Хасково не съобразил в решението си и че крайната цел на

процесния предварителен договор не била постигната поради отговорност на дружеството. Съдът не съобразил довода на Г. и го приел за неоснователен, че дружеството не може да извърши съответния строеж по издаденото разрешение на Община-***, тъй-като същият бил от четвърта категория. Поради това „М.“ ООД следвало да възложи строежа на строител вписан в Централния професионален регистър на строителите по чл.157 ал.ІІ от ЗУТ. Поради това и първата инстанция направила решаващ извод за спора в нарушение на чл.157 ал.ІІ от ЗУТ. Пети години преди влизане в сила на разрешението за строеж по процесния предварителен договор обаче „М.“ ООД било заличено от Централния професионален регистър на строителите.

Следователно още тогава дружеството изгубило правоспособността си да сключи валиден договор за строителство, който пък бил предпоставка за сключване на договора за прехвърляне правото на строеж върху терена.

Г. установил това обстоятелство след влизане в сила на разрешението за строеж и очевидно дружеството укривало това обстоятелство. Това било основната причина да не се достигне до реализиране целите на предварителния договор, за което отговорност носело само „М.“ ООД.

Правилно първата инстанция приела, че предварителния договор между страните е прекратен на 31.XI.2019 г., тъй-като имало договорка, че ако същият не се изпълни в срока по т.6 той се прекратявал.

В тази насока неправилно съдът присъдил и суми направени от дружеството след тази дата при прекратен вече договор.

Съдът не съобразил и обстоятелството, че сключените от въззивникът договори с трето на процеса лице били възникнали за период година и половина след прекратяването на предварителния договор.

РС-Хасково неправилно посочил ан блок, че оспорените от въззивникът в прозиводството документи не били с пороци.

„М.“ ООД представя отговор на въззивната жалба, с който намира същата неоснователна, решението правилно, като иска потвърждаването му.

Отправеното възражение за недопустимост на решението били неоснователно, тъй-като хипотезата на чл.127 ал.ІV от ГПК не била елемент от редовността на исковата молба.

Неоснователни били и другите доводи по същество на въззивника. Моментът на прекратяване на предварителния договор между страните не било съществен елемент от предявените искове, тъй-като отговорността на Г. по чл.13 от същия не била обвързана от срока по чл.9, респ. чл.14, а с текста на чл.6. Поради това се доказвало виновно поведение на въззивникът. Изрично същият в отговора на исковата молба по делото посочил, че не отказвал да изпълни задължението си чл.6, стига да не е имало пречка за това от страна на ищеца и че не счита предварителния договор за прекратен. Същият следователно не е приел този договор за прекратен на основание чл.14. Въпреки това сключва на 22.III.2021 г. предварителен договор за продажба на имот срещу задължение за построяване на многофамилна сграда с трето лице „Прима плюс“ ООД, оформен като окончателен с нотариален акт за покупко-продажба от 24.VI.2021 г.

С това си действие Г. фактически и правно изпаднал в невъзможност да изпълни задължението си по т.6 от договора, което следвало да се счита като отказ по чл.13, които обстоятелство визирали неговата

недобросъвестност.

Дружеството сочи, че страните не стигнали до сключване на окончателен договор именно по вина на Г., която станала безспорна след 24.VI.2021 г. когато жалбоподателят прехвърлил имота на трето лице, което е довело до невъзможност да изпълни задълженията си процесния предварителен договор.

Съобразно изложеното относно действието на предварителния договор Г. държал и заплащане на всички действия по същия осъществени от дружеството и след 31.X.2019 г., вкл. и тези по издаване на скица и данъчна оценка на имота, които били задължение именно та собственика на недвижимия имот.

Всички представени по делото разходни документи били надлежно доказателство по делото и не били оспорени от Г..

Правни съображения

Предметът на въззивната проверка е очертан от две величини - дължимото служебно произнасяне в рамките на чл.269 от ГПК относно валидността и допустимостта на първоинстанционния акт и изложените пороци във въззивната жалба. Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Въззивникът отправя довод в насока обезсилване на решението на РС-Хасково, тъй-като същото било постановено по приета и разгледана от съда нередовна искова молба. Въпросната нередовност се извличала от неизпълнение на изискването на чл.127 ал.IV от ГПК - по осъдителен иск за парично вземане ищецът посочва банкова сметка или друг начин за плащане. Липсата на това съдържание не прави исковата молба нередовна, тъй-като то не се обхваща от хипотезата за надлежно сезиране на съда посредством иск, очертани в чл.129 ал.II от ГПК. Според закона редовността на исковата молба е обусловена от обстоятелствата по чл.127 ал.I и чл.128 от ГПК, които в случая са обективирани в нея, респ. са налице изискуемите към нея приложения. Ето защо изискването на чл.127 ал.IV от ГПК не рефлектира върху редовността на исковата молба, тъй-като не предвидено от закона като релевантно обстоятелство в тази насока.

Поради това следва да се извърши преценка по същество на доводите жалбоподателя, касаещи правилността и обосноваването на съдебното решение на РС-Хасково.

В рамките на първоинстанционното производство относимите факти към очертания спор са установени по надлежния ред съобразно правилата на закона. Безспорно е, че между страните е налице действаща облигаторна връзка от договорно естество, която е основата за възникналите процесуални и материално правни правоотношения между тях. Тази връзка е обективирана в процесния именуван като предварителен договор за проектиране и бъдещо учредяване право на строеж от 14.VI.2013 г. Съобразно облигаторната връзка „М.“ ЕООД се задължава с изготвянето, одобряването и съгласуването с Община ***, съобразно предвижданията на ПУП, на името на О. Г. на инвестиционните проекти за бъдещото учредяване правото на строеж върху част от бъдещата сграда, която ще се построи в УПИ 77195.724.133, собственост на О. Г..

За целта страните предвиждат упълномощаване на дружеството от страна на Г., като то се задължава да изготви всички проекти, необходими за

законния строеж на въпросната сграда на името на собственика, като разходите за изготвянето остават за изпълнителя.

Основанието на предяната претенция, което очертава предмета на делото, е твърдението за неизпълнението на чл.6 от процесния договор от страна на О. Г., което извеждало и правата на дружеството по чл.13 да получи всички направени от него разноски за изготвянето, одобряването и съгласуването на инвестиционните проекти за бъдещата сграда и административните разноски свързани с разрешението за строеж. Тази теза е залегнала в исковата молба, така и в нотариалната покана отправена от дружеството до Г., обоснована отново с чл.13 от договора, свързан с неизпълнението на чл.6 от същия.

Чл.6 от процесния договор сочи, че след одобряването и съгласуването на инвестиционните проекти от Община-*** на бъдещата сграда и влизане в сила на разрешението за строеж за същата на името на Г., последният се задължава да учреди в поза на дружеството право да построи част от приземен етаж на сграда-за паркоместа, включваща площта на приземния етаж, без две паркоместа, и да построи първи, втори и трети жилищен етаж от сградата, които ще станат негова изключителна собственост.

Текста на практика извежда задължението на Г. като собственик на терена да учреди очертаното като обем в чл.6 право на строеж по чл.63 ал.1 от Закона за собствеността в полза на бъдещия суперфициар „М.“ ЕООД след влизането в сила на разрешението за строеж. Видно от събраните пред първата инстанция доказателства хипотезата на този член е осъществена, тъй-като безспорно е, че са изготвени всички проекти по строежа и е налице влязло в сила разрешението за строеж на този обект. Осъществяването на тези условия изискват от Г. да учреди правото по чл.63 ал.1 от ЗС в полза на дружеството. Същият обаче не е изпълнил това си основно по договора задължение, което активира действието на чл.13 от договора. Тази норма е пряко и единствено обвързана само от изпълнението или не на чл.6 от облигацията между страните. Хипотезата на чл.13 е функция само на чл.6 по изричната уговорка на страните, без да има отношение или обусловеност от изпълнението на правата и задълженията по другите текстове на процесния договор. В същата няма препратки или други индиции, че са активира или е функция от други обстоятелства, извън тези по чл.6.

Следователно единственото условие, което има значение за приложението на чл.13 от договора е дали Г. е учредил правото на строеж или не, но само при очертаните параметри по чл.6.

В случая безспорно се установи, че той не е изпълнил това свое съществено задължение по процесната договорна връзка и не е учредил правнорелевантното за надлежното изпълнение на престацията си право на строеж очертано в обема на чл.6 от договора.

Въпросният чл.6 от договора е изведен като основополагащ за него, тъй-като съобразно чл.14 той се прекратява именно от неизпълнението му или алтернативно по взаимно съгласие на страните, изразено в писмена форма.

Обулавящия чл.6 обаче не съдържа срок за изпълнение, не посочва такъв. Очевидно не е налице хипотезата на прекратяване на процесния договор по алтернативната начин - по взаимно писмено съгласие на страните, тъй-като няма никакви доказателства в тази насока. Ето защо следва да се извлече от обстоятелствата по делото кога това изпълнение е станало

обективно невъзможно предвид интереса на страните по договора, за да се счита същия прекратен. Очертаните действия на страните сочат, че същите, най-вече ищеца, са обективирали интерес от изпълнение на договора, предвид установените между тях обсъждания на варианти на право на строеж и окончателен договор в каквато насока са събраните по делото доказателства, вкл. и разпечатките от електронната кореспонденция между тях, протекли до месец април 2020 г./л.88-145 от първи том на делото/. Нито един от множеството варианти обаче не се възприема от Г., което води до неизпълнение на задължението му по чл.6 от договора по негова вина. В тази насока ясно сочи и сключения от него нотариален акт за покупко-продажба на собственото му УПИ на трето по делото лице с идентичен предмет от 24.VI.2021 г.- срещу обезщетение за Г. с два апартамента и очертано право на ползване и паркоместа. Ето защо следва да се приеме предвид на това поведение на страните, че до отправяне на нотариалната покана от 03.VIII.2020 г. от дружеството за изпълнение от страна на Г. на задълженията по чл.13 от договора „М.“ ЕООД е имало интерес от изпълнение на процесния договор. След тази дата обаче очевидно следва да се приеме неизпълнение на задълженията на Г. по чл.6 от процесния договор и същият е обвързан от тези последици. Причина за това прекратяване е именно неговото поведение, което в продължение на дълъг период от време от влизане в сила на разрешителното за строеж-11.X.2019 г. до датата на нотарианата покана 03.VIII.2020 г. не е съобразено с добрите нрави и с правилата на договора, въпреки многократните опити на дружеството да се осъществи сключения между тях договор. Резултат от това поведение е липсата на учредяване правото на строеж във вида и обема по чл.6 от договора, което обстоятелство активира действието на чл.13 от договора.

Отправения довод от страна на въззивникът, че „М.“ „ООД не било дружество строител в списъка по чл.157 ал.ІІ от ЗУТ, което не му давало възможност да осъществи строежа по разрешението за строеж, тъй-като същият бил такъв от 4 категория, е неоснователен. Действително „М.“ ЕООД не фигурира в Централния професионален регистър на строителя, поради което не може да изпълни процесния строеж съобразно тази норма и предвид чл.14 ал.V от Закона за Камарата на строителите. Това обстоятелство обаче няма отношения към осъществяване задълженията на Г. по чл.6 от процесния договор, тъй-като те касаят не възлагане и осъществяване на строителство само от „М.“ ЕООД, а учредяване на право по чл.63 ал.І от ЗС, което е изцяло договорно, не касае фактическо осъществяване на дейности по строеж, поради което и не се обхваща от действието на ЗУТ или ЗКС. Дори и договор за осъществяване на строителство може да се възложи на субект, който е извън обхвата на Централния професионален регистър на строителя и чл.14 ал.V от ЗКС, тъй-като последният може да възложи на оправомощено лице като подизпълнител да осъществи строежа от четвърта категория. Впрочем така е процедирал Е.Г. след като е учредил с обсъдения нотариален акт от 24.VI.2021 г. за покупко-продажба на собственото му УПИ на трето по делото лице с идентичен предмет. Това трето лице „Прима плюс“ ООД в последствие възлага строителството с договор от 06.VIII.2021 г. на „Строй Тим“ ЕООД.

Неизпълнението на задълженията по чл.6 от процесния договор от страна на Г. имат за последица разпореденото от чл.13 от същия. Същият следва да заплати на „М.“ ЕООД всички направени от дружеството разноски по изготвянето, одобряването и съгласуването на инвестиционните проекти за бъдещата сграда, така и разноските по издаването на разрешението за строеж.

Всички тези действия на дружеството по изготвянето, одобряването и съгласуването на инвестиционните проекти за бъдещата сграда са осъществени, издадени са и съответните документи, вкл. и разрешение за строеж №330/12.IX.2019 г. на Община-*** за сграда четвърта категория с посочен възложител О. Г. В тази насока няма спор между страните. Последният е предоставил пълномощни за осъществяване на тези действия-л.10 и л.11 на представител от дружеството, съгласувал е предложения идеен проект на сградата-л.13 и др. под, които сочат на активното му участие в цялата процедура водена по договор от „М.“ ЕООД. Следователно същият е приел осъществяването.

За извършените с оглед горното разходи, дружеството е представило редица квитанции, фактури, разходни документи, касови ордери, които са пряко свързани с отделните етапи от осъществяване на задълженията му по издаване на разрешението за строеж-л.22-39, л.56-70 от делото и свързани със съответните документи по движение на цялата процедура вкл. и актове на електроснабдителни дружества, водоснабдителни дружества и др. под. Тези квитанции, фактури, разходни документи, касови ордери не са оспорени по делото, очертават ясно изплатени суми от страна на дружеството по конкретни негови и на други лица действия, като част от процедурата по издаване на разрешителното за строеж.

Е.Г. оспорва обаче всички документи/л.81-л.85 от делото/, сочещи плащания по сключения между „М.“ ЕООД и „С.П.“ ЕООД договор за консултантски услуги от 24. VI.2013 г. относно изработване на инвестиционен технически проект относно бъдещата сграда по предварителния договор. В тази насока Г. сочи, че тези частни документи се ползвали с формална доказателствена сила относно изявлението на подписалите ги лица. Не се оспорвала автентичността на документите, а само верността на съдържанието, което щяло да се установи от представените от самия ищец доказателства-л.34 /стр.2 от съдебен протокол от 19.X.2021 г./ В отговора на исковата молба /л.15/ Г. оспорва съдържанието на представените частни документи като взема становище по всеки един поотделно.

Преводно банково нареждане от 02. VII.2019 г. /л.83/ за сумата от 3402 лв. е извършено в полза на „С.П.“ ЕООД от „М.“ ЕООД с посочено основание проект в УПИ11-2183 и очевидно сочи, че е част от разплащането по консултантския договор между страните относно бъдещата сграда по предварителния договор. Възражението на Г. по отношение на този документ е, че липсвала данъчна фактура, която да удостовери направения разход. Същото е неоснователно. Именно направения банков превод е първично възникналата стопанска операция/сделка и т.н. която следва да се съобрази като доказателство за направеното плащане. Неиздаването на фактура в случая е неизпълнение на изведени във фискалните норми задължения, което неизпълнение обаче не може да влияе на доказването на осъществяването на плащане, тъй-като фактурата се изготвя основно за целите на фиска и финансовия контрол.

Квитанция от 15. VIII.2014 г. /л.81/ е в полза на „С.П.“ и е издадена от „М.“ ЕООД за сумата от 1 500 лева като частично плащане по втори етап на проектирането по процесния договор. Оспорването е в отговора на исковата молба и се сочи, че отново нямало издадена фактура за сумата между двете дружества, за което важи изложеното по-горе. Втори аргумент на оспорването е, че липсвало преводно нареждане по банковата сметка, посочена за плащане

на сумите по чл.3 от консултантския договор между двете дружества.В тази насока действително е посочено в този текст на договора ,че плащанията по същия ще се извършват по посочената банкова сметка.Този довод на Г. е неоснователен.От една страна същият се позовава не на нормативен акт,а на договорни отношения между трети лица,в които той не участва.От друга страна неизпълнението на чл.3 от този договор от самите страни по него не влияе на надлежността на плащането,след като същото е извършено от възложителя и прието от изпълнителя без възражения.Следва в тази насока да се съобрази и че на л.39 е наличен свързан с квитанцията разходен ордер за същата сума и от същата дата именно за изплащане на аванс по консултантския договор, неоспорен по делото.

Разписка от 26.VI.2016 г./л.82/ сочи,че М.М. е платил на Д.С. сумата от 3 000 лева като част от сумите по консултантския договор,като отразява и направеното първо плащане на 1 500 лв. на 15.VIII.2014 г.Следва според съда да се има предвид обсъденото по-горе плащане от 15.VIII.2014 г. вместо погрешно сочената година-2017 г.,така и че двете лица са управителите на двете ЕООД,страни по договора за консултантски услуги. Оспорването е в отговора на исковата молба и се сочи,че отново нямало издадена фактура за сумата между двете дружества,за което важи изложеното по-горе.Втори аргумент на оспорването е,че липсвало преводно нареждане по банковата сметка,посочена за плащане на сумите по чл.3 от консултантския договор между двете дружества,за което също важи изложеното по-горе от съда.Обстоятелството,че нямало печат на двете дружества не променя доказателството за плащане,предвид наличието на подписи на двамата управители,които ги представляват и обвързват с действията си.Тази разписка предвид на обективиранияте две волеизявления има характер на договор,в който Г. не участва и не съставлява едностранно изявление на управителя на „М.“ ЕООД. Следва в тази насока да се съобрази и че на л.40 е наличен свързан разписката разходен ордер за същата сума и от същата дата именно за изплащане на аванс по консултантския договор, неоспорен по делото.

Разписка от 09.IX.2019 г./л.84/ сочи,че М.М. е платил на Д.С. сумата от 3 000 лева като част от сумите по консултантския договор.Отново Г. оспорва документа като излага тезата за неплащане по банковата сметка,липсата на фактура,липсата на печати на дружествата и отново съдът сочи изложените по-горе мотиви за неоснователността на оспорването и на този документ. Тази разписка предвид на обективиранияте две волеизявления има характер на договор,в който Г. не участва и не съставлява едностранно изявление на управителя на „М.“ ЕООД.Следва в тази насока да се съобрази и че на л.41 е наличен свързан разписката разходен ордер за същата сума и от същата дата именно за изплащане на аванс по консултантския договор,неоспорен по делото.

С разписка от 12.X.2019 г. Д.С. удостоверява,че е получил от М.М. сумата от 4 335 лева като окончателно плащане по консултантския договор относно процесния договор.Доводите на Г. отново са насочени към липсата на плащане по банков път,неиздаване на фактура,липсвал печат и подпис на „М.“ ЕООД . Същите са несъстоятелни и отново съдът сочи изложените по-горе мотиви за неоснователността на оспорването и на този документ.Липсата на подпис и печат на „М.“ ЕООД не се и следва ,тъй-като документът съставлява едностранно изявление на различно от процесния договор лице,неучастващо в настоящия процес. Следва в тази насока да се съобрази и че на л.42 е наличен свързан разписката разходен ордер за същата сума и от

същата дата именно за изплащане тази сума по консултанския договор, неоспорен по делото.

Всички тези документи извеждат и доказват плащане на цялата сума по консултанския договор от 24.VI.2013 г. от страна на „М. ЕООД, съобразени с останалите по делото доказателства. Не се установиха от събраните по делото доказателства оспорванията на въззивникът относно съдържанието им като частни свидетелстващи документи.

Предвид на изложеното се нага извода, че представените по делото доказателства ясно сочат на осъществени разходи от страна на „М. ЕООД, правнорелевантни по чл.13 от процесния договор, останали неизплатени от задължения Е.Г..

Всички материали по делото извеждат, че в изпълнение на задълженията си по процесния договор от 14.VI.2013 г. дружеството е направило необходимите за тях разходи в размер на 22 236.24 лева. Върху същата сума се дължи и на основание чл.86 от ЗЗД лихва в размер на 1 649.32 лева предвид нотариалната покана рег.№***/03.VIII.2020 г. получена от въззивникът на 19.VIII.2020 г., за периода от изтичане на срока да доброволно изпълнение-27.VIII.2020 г. до предявяването на иска, а от тази дата-21.V.2021 г. до окончателното изплащане на главницата и законна лихва върху нея.

Предвид на изложеното, решението на Районен съд-Хасково е валидно, допустимо и правилно, същото е адекватен и обоснован отговор на събрания доказателствен материал, в него са изложени подробни мотиви и фактимеска обстановка, към които на основание чл.272 от ГПК въззивния съд препраща. В тази насока представената въззивна жалба е изцяло неоснователна и следва да се остави без уважение, като първоинстанционния акт се потвърди.

Ще следва да се уважи искането за разноски в полза на въззивника в размер на 2 400 лв. платени като адвокатски хонорар с ДДС, отразени в договор №418/01.XI.2022 г., които не са прекомерни съобразно интереса и сложността на делото, и на основание чл.78 ал.І от ГПК

Водим от горното и на основание чл.271 ал.І и чл.280 от ГПК, Окръжен съд-Хасково

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №445/15.VII.2022 г. постановено по гр.дело №1285/2021 г. на Районен съд-Хасково.

ОСЪЖДА О. Г. Г., ЕГН:*****, гр.*** да заплати на „М." ЕООД, ЕИК836150376, седалище и адрес на управление: гр.***, сумата от 2 400 лева, разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва по касационен ред в м сечен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____